

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 843/2024
11.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Милене Рашић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Јовице Кошутућа, због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. и 5. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Јовице Кошутућа – адвоката Душана Драгишића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К. бр. 1551/2013 од 14.02.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр. 632/23 од 18.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 11.07.2024. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Јовице Кошутућа – адвоката Душана Драгишића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К. бр. 1551/2013 од 14.02.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр. 632/23 од 18.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К. бр. 1551/2013 од 14.02.2023. године окривљени Јовица Кошутућ је оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. и 5. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 8 година.

Истом пресудом, оштећени су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак. Окривљени Јовица Кошутућ је обавезан да исплати износ од 73.294.524,30 динара, који се односи на имовинску корист прибављену кривичним делом, те је обавезан да исту исплати у року од 6 месеци након правоснажности пресуде, на рачун Републике Србије, под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан да оштећеном АА накнади трошкове који се односе на награду и нужне издатке пуномоћника адвоката Љубомира Апра, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем, док је ослобођен плаћања судских трошкова и судског паушала.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр. 632/23 од 18.10.2023. године жалбе окривљеног Јовице Кошутућа и браниоца окривљеног, адвоката Душана Драгишића су одбијене као неосноване, па је потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду К. бр. 1551/2013 од 14.02.2023. године.

Против наведених правоснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног Јовице Кошутућа – адвокат Душан Драгишић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1), 438. став 1. тачка 9) и 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости јавном тужиоцу Врховног јавног тужилаштва, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правоснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног је навео да је суд прекорачио оптужбу имајући у виду да је изреци пресуде обавезао окривљеног да врати износ од 73.294.524,30 динара на име прибављене противправне имовинске користи, иако је Основно јавно тужилаштво у Новом Саду у својој оптужници од 17.04.2013. године навело да је осуђени прибавио противправну имовинску корист у износу од 84.641.336,69 динара, да би дана 18.01.2022. године Основно јавно тужилаштво прецизирало чињенични опис који је наведен у поменутој оптужници, те је изоставио радње описане под тачкама 2, 6, 7, 14, 15, 19, 40, 53. и 54, а противправна имовинска корист је опредељена на износ од 72.286.686,00 динара. По оцени браниоца, обавезујући окривљеног да плати наведени износ који је већи од оног који је наведен у оптужном акту, суд је прекорачио предмет оптужбе, а окривљеног довео у отежан положај, имајући у виду да треба да врати износ који је далеко већи од износа за који га је теретило тужилаштво, те још истакао да је суд прекорачио оптужбу и на тај начин што је у тачки 34. пресуде навео да је осуђени прибавио противправну имовинску корист у износу од 31.380 еура, иако је оптужници наведено да је у питању износ од 2.300 еура.

Из списка предмета произилази да је Основно јавно тужилаштво у Новом Саду поднело дана 17.04.2013. године оптужни акт број КТ 1551/08 против окривљеног Јовице Кошутућа због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. и 5. КЗ, а да је дана 23.10.2017. године Основно јавно тужилаштво у Новом Саду поднело оптужни предлог КТИ бр. 138/16 према окривљеном Јовици Кошутућу због кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. Кривичног законика.

Решењем Основног суда у Новом Саду К. бр. 1551/13 од 22.11.2017. године одређено је спајање кривичних поступака који су се водили пред тим судом под бројем

К. бр. 1551/13 и К. бр. 1478/17 по напред наведеним оптужним актима и донета је одлука да се убудуће води јединствени кривични поступак под бројем К. бр. 1551/13.

Поднеском Кто. бр. 426/2014 од 18.01.2022. године, заменик основног јавног тужиоца је прецизирао чињенични опис кривичног дела и изоставио радње описане под тачкама 2, 6, 7, 15, 15, 19, 40, 53. и 54. наведене у оптужном акту КТ бр. 1551/08 од 17.04.2013. године, док је правна квалификација остала неизмењена.

Према садржини пресуде Основног суда у Новом Саду К. бр. 1551/2013 од 14.02.2023. године произилази да је продужено кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. и 5. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим, описано у 47. тачака, односно да је окривљени извршио исто толико радњи и да је за сваку појединачну радњу наведено колику је противправну имовинску корист прибавио. Такође, у изреци пресуде је наведено и да је окривљени прибавио укупну противправну имовинску корист у износу од 73.294.524,30 динара, те је обавезан да наведени износ уплати на рачун буџета Републике Србије, сходно одредби члана 91. и 92. КЗ.

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП, пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе).

По оцени Врховног суда, у изреци правноснажне пресуде, а у односу на оптужни акт, постоји идентитет лица које је оптужено и то окривљеног Јовице Кошутића (субјективни идентитет) и дела које је предмет оптужбе и то продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. и 5. Кривичног законика (објективни идентитет), а за које кривично дело је окривљени оглашен кривим. При томе је чињенични опис у потпуности једнак диспозитиву оптужних аката, те пресудом оптужба није прекорачена.

Наиме, из списка предмета произилази да су појединачни износи противправне имовинске користи који су наведени у оптужним актима идентични са појединачним износима који су наведени у изреци пресуде. Такође, неосновани су наводи браниоца окривљеног да је суд обавезујући окривљеног да врати износ од 73.294.524,30 динара, прекорачио оптужни акт јер је у оптужном акту наведено да је имовинска корист 72.286.686,00 динара, из разлога што наведена разлика представља противправну имовинску корист која је наведена у оптужном акту КТИ 138/16 од 23.10.2017. године и на основу које се водио поступак К. бр. 1478/17, а у ком оптужном акту је окривљеном било стављено на терет да је себи прибавио противправну имовинску корист од 1.031.628,00 динара, а који поступак је спојен са поступком К. бр. 1551/13, који се водио по оптужном акту КТ 1551/08. Дакле, првостепени суд је узео као утврђен износ укупне противправне имовинске користи онај износ који је наведен у оптужним актима КТ 1551/08 и КТИ 138/16 од 23.10.2017. године, те на тај начин није прекорачио оптужбу.

Везано за наводе браниоца да је прекорачена оптужба и у погледу тачке 34. изреке пресуде, Врховни суд је овакве наводе оценио неоснованим из разлога што иако је у оптужном акту КТ 1551/08 наведено да је противправна имовинска корист 2.300 евра, а да је у изреци пресуде наведено да је корист 31.380 евра, и у оптужном акту и у

изреци пресуде је наведен исти новчани износ изражен у динарима, а то је 2.580.685,00 динара, те је очигледна грешка у куцању у износима опредељеним у еврима.

Бранилац указује да је учињена и битна одредба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, из разлога јер је суд окривљеног осудио за кривично дело за које му је већ суђено и за које правноснажно ослобођен, а ради се о пресуди Основног суда у Новом Саду К. бр. 1856/15 од 26.12.2016. године, којом је окривљени ослобођен од оптужбе за кривично дело, за које је потом осуђен побијаном пресудом Основног суда у Новом Саду К бр. 1551/2013 и то у тачки 15. изреке пресуде.

Суд је и у овом делу оценио као неосноване наводе браниоца, односно да је окривљени осуђен за кривично дело за које му је већ суђено и за које је правноснажно ослобођен. Ово из разлога што у изреци пресуде на коју се бранилац позива и у изреци побијане пресуде под тачком 15. су описани различити оштећени, временски период и противправна имовинска корист. Наиме, у изреци пресуде Основног суда у Новом Саду К. бр. 1856/15 од 26.12.2016. године, окривљени Јовица Кошутин је ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ, као оштећени је наведен ББ, док је као време извршења кривичног дела означен 28.02.2006. године, а као противправна имовинска корист означен износ од 93.000 еура или 8.138.989,00 динара, док је у изреци пресуде Основног суда у Новом Саду К. бр. 1551/2013 од 14.02.2023. године под тачком 15. наведено да је окривљени извршио кривично дело у временском периоду од 02.11.2006. године до 05.05.2009. године, док су као оштећени означени ВВ и ГГ, а као противправна имовинска корист означен износ од 80.000 еура или 760.000,00 динара. Самим тим, у конкретном случају није дошло до битне повреде одредбе кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, односно не ради се о правноснажно пресуђеној ствари.

Поред наведеног, бранилац сматра да је суд приликом пресуђења и одлучивања о одузимању противправне имовинске користи начинио и повреду из члана 439. тачка 3) ЗКП, с обзиром да је обавезао окривљеног да врати износ од 73.294.524,30 динара, иако збир свих појединачно прибављених имовинских користи износи 70.392.494,3 динара. По оцени Врховног суда, на овај начин бранилац суштински оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним одлукама, а што не представља законски разлог због којег је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу, због повреде закона, па се Врховни суд у разматрање и оцену изнетих навода захтева, није упуштао.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић-Јокић, с. р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**